

5 Μαρτίου 2014

Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρία»

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος / Ορθόδοξη πίστη](#)

Μητροπολίτου Λεμεσού κ. Αθανασίου

Η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι ένα λαμπρό και φαιδρό στάδιο των αρετών το οποίο η Εκκλησία μας ανοίγει και μας καλεί όλους με πολλή χαρά και προθυμία να εισέλθουμε, για να αγωνιστούμε περισσότερο και να προσφέρουμε τον χρόνο μας ως δώρο στον Θεό διά της μετανοίας και του πνευματικού αγώνος.

« Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας», όπως ακούγεται στην κατανυκτική ακολουθία του εσπερινού. Τώρα λοιπόν, είναι καιρός ευπρόσδεκτος εις τον Θεό, καιρός σωτηρίας και καιρός μετανοίας.

Η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή χαρακτηρίζεται για αυτή τη χάρη της μετανοίας, η οποία ελκύει τη χάρη του Αγίου Πνεύματος στις καρδιές των ανθρώπων.

Γι' αυτό από την πρώτη ημέρα της Αγίας Τεσσαρακοστής η Εκκλησία μας θέτει ως θεμέλιο τη μεταξύ μας συγχώρηση και ο κατανυκτικός εσπερινός λέγεται εσπερινός της συγχωρήσεως. «Εάν αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος τα παραπτώματα υμών», όπως ο Χριστός μας είπε. Γιατί κάθε αγώνας πνευματικός έχει ανάγκη της παρουσίας της Θείας χάριτος. Γιατί δεν είναι ένας αγώνας ανθρώπινος. Ο αγώνας των αγίων νηστειών δεν είναι, μία δίαιτα σωματική, την οποία κάνει ο άνθρωπος για την υγεία του και με μόνη τη σωματική του δύναμη και το διατεταγμένο πρόγραμμα που έχει. Η Αγία Τεσσαρακοστή έχει ένα άλλο νόημα. Το νόημα της ελεύσεως της χάριτος στην καρδιά του ανθρώπου, της αποφυγής της αμαρτίας, του να σκοτώσει τα πάθη που σκοτώνουν την ψυχή του και να βρει τον φωτισμό του Θεού και να οδηγηθεί στη Βασιλεία του Θεού.

Γι' αυτό λοιπόν μαζί με τους σωματικούς αγώνες, μαζί με τον κόπο και τον αγώνα της νηστείας χρειάζεται να έχει την ενίσχυση του Θεού και την παρουσία του Θεού. Γι' αυτό μεταξύ μας λαμβάνομε συγχώρηση, ώστε διά της συγχωρήσεως και μετανοίας το Πνεύμα το Άγιο να έρθει στις καρδιές μας και να ανοίξει τα μάτια μας, για να οδηγηθούμε εις επίγνωση της αμαρτωλότητάς μας και να στραφούμε στον Θεό και να ζητήσουμε την άφεση των δικών μας αμαρτιών.

Γιατί αν όλος αυτός ο αγώνας δεν καταλήξει εις εκζήτηση αφέσεως αμαρτιών και εις την ευλογημένη κατάσταση της μετανοίας, τότε δυστυχώς παραμένει άκαρπος. Εκείνο το οποίο ουσιαστικά καθαρίζει την ψυχή του ανθρώπου και την καλλιεργεί είναι η μετάνοια. Είναι η αίσθηση της μετανοίας η οποία είναι με πόνο που γίνεται στην καρδιά μας και με πένθος και δάκρυα και αγωνία πολλή. Έχει όμως γλυκείς καρπούς, αφού αίρει από εμάς τον βαρύ κλοιό της αμαρτίας.

Και μας επισκέπτεται ξανά η χάρις του Θεού, η οποία μας ανακαινίζει, μας ελαφρύνει και μας δίνει την πρώτη εκείνη ωραιότητα και το κάλλος της δημιουργηθείσης εικόνας του Θεού εις τον εαυτό μας. Αυτό είναι ο αγώνας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, αγώνας μετανοίας.

Η νηστεία, οι αγρυπνίες, οι πολλές ακολουθίες, οι γονυκλισίες, οι ορθοστασίες, οι

αναγνώσεις, σκοπό έχουν να καταλύξουν την καρδιά μας. Είναι σαν βαριά πλήγματα, που επιφέρει ο άνθρωπος πάνω στη σκληρή καρδιά του. Αυτή η πέτρινη καρδιά, η οποία έγινε σκληρή από την αμαρτία και δεν βγάζει ίχνος δακρύων για το πλήθος των αμαρτιών της και δεν πονά γιατί απομακρύνθηκε από τον Θεό, με όλη την ασκητική αγωγή της Εκκλησίας σπάζει και χάνει τη σκληρότητά της. Απ'αυτή τη θραύση εκπηδούν τα δάκρυα της μετανοίας που μας καθαρίζουν, μας ανακαινίζουν και μας φωτίζουν. Και ενώ στην αρχή είναι σαν πύρ που φλέγει, στη συνέχεια είναι φως που φωτίζει τον άνθρωπο, τον γλυκαίνει και τον πληροφορεί ότι Χριστός ο Κύριος υπέρ πάσαν άλλην γλυκύτητα του κόσμου τούτου. Γι' αυτό ας ξεκινήσουμε αυτό το στάδιο με πολλή προθυμία όχι με δειλία. Αυτός που φοβάται δεν πρόκειται να καταφέρει τίποτα. Γιατί ο δειλός δεν έχει μέρος εις τη Βασιλεία του Θεού, γιατί νομίζει ότι εξαρτάται η πορεία του μέσα από τις δικές του δυνάμεις. Ξεχνά τη δύναμη του Θεού, ξεχνά αυτό που ο Απόστολος Παύλος έλεγε: «πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» Μπορώ να κάνω τα πάντα, όχι μόνος μου βέβαια, όχι με τις δυνάμεις μου, αλλά με τον Χριστό που με δυναμώνει.

Έτσι πρέπει να εισερχόμαστε στο ευλογημένο αυτό στάδιο μετά χαράς, όπως έλεγε ο Άγιος Χρυσόστομος και σαν λιοντάρια γεμάτα δύναμη και ορμή να μη φοβηθούμε ούτε να έχουμε σκέψεις ότι δεν θα τα καταφέρουμε. Ο Θεός είναι μαζί μας, δεν θα μας αφήσει, θα μας ενδυναμώσει. Δώσε στον Θεό την πρόθεσή σου και θα πάρεις από τον Θεό τη δύναμη να επιτελέσεις το έργο αυτό της σωτηρίας σου. Και δεν είναι μόνο έργο νηστείας. Αν δεν καταφέρουμε να νηστεύσουμε όπως η Εκκλησία μας ορίζει, και κάνουμε, κατόπιν ευλογίας του πνευματικού μας πατρός, οικονομία για τη σωματική ασθένεια και σωματική αδυναμία, αυτό δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία. Αλλά ποιός είναι αυτός που μας εμποδίζει να ταπεινωθούμε και να μετανοήσουμε; Δεν χρειάζονται σωματικές δυνάμεις, να είσαι νέος και ακμαίος, για να έχεις ταπεινό φρόνημα και να μην αμαρτάνεις και να έχεις την καρδιά σου συντετριμμένη. Οι πάντες, νέοι και γέροι, υγιείς και ασθενείς, δυνατοί και αδύνατοι μπορούμε αυτή τη χάρη της μετάνοιας, που γεννάται μέσα από την ταπείνωση, να την έχουμε στην καρδιά μας. Αυτό είναι που θέλει ο Θεός από μας, τη δική μας καρδιά. Θα το καταφέρουμε αυτό, αν απελευθερώσουμε τον εαυτό μας από τα δεσμά των παθών.

Η νηστεία είναι το πρώτο σκαλοπάτι, το οποίο μας οδηγεί σ' αυτή την ανδρεία κατάσταση, που κόβει τα δεσμά των παθών. Και στη συνέχεια να προχωρήσουμε με περισσότερο θάρρος στον πνευματικό αγώνα, να αποβάλουμε την κακία, την πονηριά και όλα όσα αμαυρώνουν την εικόνα του Θεού. Και προπάντων ας εγκολπωθούμε την αγία ταπείνωση. Ο ταπεινός μπορεί να μετανοήσει, να προσευχηθεί, να αποκτήσει υγεία ψυχής και σώματος. Ο υπερήφανος δεν μπορεί να μετανοήσει, δεν μπορεί να καταλάβει την πραγματικότητά του, αφού αισθάνεται

ότι δεν έχει ανάγκη από τον Θεό και από κανένα, δεν αισθάνεται ποτέ ένοχος. Πάντοτε έχει δίκαιο, δεν ζητά συγγνώμη και πάντοτε βρίσκεται μέσα στη δικαίωση του εαυτού του. Αλλά δυστυχώς πάντοτε βρίσκεται μέσα στο σκότος της απουσίας του Χριστού, γιατί ο Θεός κατοικεί σε αμαρτωλές καρδιές, που είναι ταπεινές και μετανοούν αλλά ποτέ σε υπερήφανες καρδιές. Στους υπερηφάνους αντιτάσσεται.

Ας λάβουμε λοιπόν την απόφαση σ' αυτή την ευλογημένη περίοδο, μαζί με τη σωματική άσκηση των αγίων νηστειών να αγωνιστούμε περισσότερο στη μετάνοια. Να βρούμε την ευλογημένη κατάσταση της μετανοίας, να κλάψουμε μπροστά στον Θεό, να ζητούμε τον Θεό τον ίδιο και βλέποντας πόσο ο Θεός μας αγάπησε και πόσο εμείς είμαστε μακριά Του, να πονούμε. Αυτή η απόσταση η δική μας από τον Θεό να είναι για μας πόνος, δάκρυ, αγωνία προσευχής, ώστε να ζητούμε τον Θεό Πατέρα μας μέσα στην καρδιά μας. Και να είμαστε βέβαιοι ότι ο Θεός θα έρθει στην καρδιά μας, να μας παρηγορήσει και να μας πληροφορήσει για τη δική Του αγάπη και τη δική μας σωτηρία.

Μέσα στην Εκκλησία δεν ζούμε με ψέματα και ουτοπίες, δεν ζούμε με ηθικιστικές ευσέβειες, αλλά ζούμε την εμπειρία του Θεού. Ο Θεός είναι παρών και ο άνθρωπος καλείται να ζήσει τον Θεό ως τη μεγαλύτερη εμπειρία της ζωής του. Απόδειξη όλοι οι Άγιοι που βίωσαν την παρουσία του Θεού. Έτσι θα είμαστε πραγματικά χριστιανοί, όπου το Ευαγγέλιο δούλεψε μέσα μας και έδωσε καρπούς και μεταμόρφωσε την ύπαρξή μας και την έκανε ναό του Αγίου Πνεύματος και σκεύος εκλογής του Θεού.

(Απόσπασμα απομαγνητοφωνημένης ομιλίας)

Περιοδικό «Παράκληση», Ι. Μητροπόλεως Λεμεσού

Πηγή: isagiastriados.com